

види наистина да желае чилъкъ и да чака смъртта на нѣкого, когато може да е благополученъ по другъ начинъ; па най-послѣ, зная ли и азъ? Смъртта нѣма да слуша наш' тѣ намѣренія, я?

Фросинка.

Смѣнешъ ли ся ты, момиче? ты ще го земнешъ съ условіе чи подирь малко ще тя остави вдовица. Това, не ся смѣй, трѣба да ся пише и въ *контратъ*. Много безочливъ щѣ да е наистина; ако не умре слѣдъ три мѣсяцы. Но на го чи иде.

Марія.

Охъ! Фросинке, какъвъ *суратъ*?

СЦЕНА ОСМА.

ГРАБЧО, МАРІЯ, ФРОСИНКА,

Грабчо, Маріа.

Да прощавате, госпожице! Но нѣма да ся докачите, вѣрвамъ, чи ся представлямъ предъ васъ съ очила. Зная чи хубостта ви удря въ очитѣ дору и на слѣпытъ, чи тя блещи сама отъ себе като звѣзда, и чи не е нужда отъ очила за да я види чловѣкъ; но и звѣздытъ най послѣ съ очила ги гледать, както знаете; звѣзда сте и вый, и каква звѣзда? най хубавата помежду звѣздытъ Фросинке, нѣщо,